

Αγωνιστική Συστήριση Εκπαιδευτικών

Στις 10 Ιούνιο δε θα μας βρείτε στις τάξεις
αλλά στις απεργιακές συγκεντρώσεις!

Δεκάωρο στην εποχή του 5G;

Βρισκόμαστε στην αυγή του 21ου αιώνα στην 4η βιομηχανική εποχή και ένα μεγάλο ερωτηματικό πλανάται πάνω από το κεφάλι των ανθρώπων.

Πώς γίνεται να είμαστε στην εποχή των τρένων χωρίς οδηγούς, των εργοστασίων «χωρίς εργάτες», της τηλεϊατρικής και των τρισδιάστατων εκτυπωτών και συγχρόνως οι νέοι άνθρωποι να αναρωτιούνται αν θα έχουν δουλειά, αν θα μπορούν να ανοίξουν το δικό τους σπιτικό, αν θα έχουν ελεύθερο χρόνο, αν θα μπορούν να πάνε διακοπές.

Τώρα μάλιστα, ενώ η ανεργία αυξάνεται και ο βασικός μισθός είναι στα 600 ευρώ, η κυβέρνηση προωθεί ο βασικός μισθός να μην είναι για οκτώ ώρες εργασίας, αλλά για δέκα, η Κυριακή να μην είναι πλέον μέρα αργίας για χιλιάδες εργαζόμενους.

Industry 4.0

Θέλουν να μας γυρίσουν στους προηγούμενους αιώνες, όταν οι άνθρωποι δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ, 12 και 14 ώρες τη μέρα, όλες τις μέρες της εβδομάδας.

Οι εργαζόμενοι με πολύ σκληρούς αγώνες άλλαξαν αυτή την κατάσταση. Έφτιαξαν τα σωματεία τους, οργανώσεις στις οποίες ενώθηκαν μεταξύ τους και άρχισαν να διεκδικούν τη μείωση των ωρών εργασίας τους, την αύξηση των μισθών τους, την ιατρική κάλυψη, τη σύνταξη, τη δημόσια παιδεία.

Φυσικά η μάχη δεν ήταν εύκολη. Απέναντί τους είχαν μεγάλες δυνάμεις, αυτούς που είχαν στην ιδιοκτησία τους τις μεγάλες επιχειρήσεις, τα εργοστάσια, τα χωράφια, στις οποίες φυσικά δε δούλευαν οι ίδιοι, αλλά χιλιάδες εργάτες. Όσο περισσότερες ώρες δούλευαν αυτοί και όσο λιγότερα έπαιρναν τόσο μεγάλωναν τα κέρδη τους.

Σε όλο τον 19ο αιώνα και τον 20ο αιώνα οι εργαζόμενοι με απεργίες, κινητοποιήσεις και αγώνες που βάρησαν στο αίμα απαίτησαν και σε ένα βαθμό κέρδισαν να έχουν οκτώ ώρες εργασία τη μέρα, οκτώ ώρες για ξεκούραση και ύπνο και οκτώ ώρες σαν ελεύθερο χρόνο.

Μάλιστα είχαν υποχρεώσει τους εργοδότες να τους δίνουν υπερωρία, να τους πληρώνουν δηλαδή παραπάνω, αν εργάζονταν πάνω από οκτώ ώρες τη μέρα.

Σταδιακά άρχισαν να κατακτούν καλύτερους μισθούς και πέτυχαν και αργία του Σαββατοκύριακου, ώστε να μπορεί ο άνθρωπος οργανισμός να ξεκουράζεται και να υπάρχει ελεύθερος χρόνος για ψυχαγωγία, για χόμπυ, για επαφή με τους ανθρώπους.

Όμως μολονότι οι εργαζόμενοι βελτίωσαν την κατάσταση τους, ωστόσο η θέση τους δεν άλλαξε.

Παρέμειναν να είναι τα εκατομμύρια των ανθρώπων που δουλεύουν και παράγουν κέρδη τα οποία απολαμβάνει μια μικρή μειοψηφία, των μεγάλων επιχειρηματιών που πάντοτε ανταγωνίζεται ο ένας με τον άλλο για το ποιος θα πουλήσει περισσότερα.

Έτσι συνεχώς έχουμε οικονομικές κρίσεις, κλεισίματα εργοστάσιων, απώλειες δουλειών ακόμα και πολέμους που φυσικά δημιουργούν φτώχεια, ανεργία και καταστροφές.

Για αυτό κατά τα τελευταία χρόνια και στη χώρα μας η γενιά των 700 ευρώ στη δεκαετία του 2000 έγινε η γενιά των 500 το 2021, ενώ χιλιάδες νέοι ακόμα και αυτοί που έχουν πολλά πτυχία μένουν άνεργοι.

Θα περίμενε κανείς ότι οι κυβερνήσεις θα βοηθούσαν να βελτιωθεί αυτή η κατάσταση, ότι σε μια εποχή που οι μηχανές φτιάχνουν πολύ γρηγορότερα ένα προϊόν, θα μείωναν τις ώρες εργασίας, θα μείωναν το όριο που βγαίνει κάποιος στη σύνταξη, ώστε να υπάρχουν περισσότερες και πιο αξιοπρεπείς δουλειές για τους ανθρώπους.

Τελικά μόνο αυτό δε γίνεται...

Όπως και τον 19ο αιώνα, που οι βιομήχανοι κατηγορούσαν τους εργαζόμενους για την τρέλα του οκτάωρου, για την ίδια τρέλα κατηγορούν οι πολυεκατομμυριούχοι τα σωματεία που παλεύουν για 35 ώρες εργασίας τη βδομάδα, δηλαδή 7 ώρες τη μέρα και 5 μέρες τη βδομάδα. **Με το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης προτείνεται εργαζόμενοι και εργοδότες να κάθονται στο ίδιο τραπέζι και οι εργαζόμενοι εθελοντικά (;) να επιλέγουν να δουλεύουν δέκα ώρες τη μέρα μπας και κάποια στιγμή μέσα σε έξι μήνες θα πάρουν και καμιά μέρα παραπάνω άδεια. Αν δεν απολυθούν μέχρι τότε...**

Για να κάνουμε την εξίσωση: Δέκα ώρες εργασίας τη μέρα, έντεκα ίσως και δώδεκα ώρες απασχόλησης αν είναι μακριά η δουλειά από το σπίτι, τι μένει; Δώδεκα ώρες για ύπνο, ξεκούραση ελεύθερο χρόνο.

Αν πρέπει κανείς να πάει και τα παιδιά στον αθλητισμό, στα αγγλικά τότε, μήπως έχουμε γίνει σκλάβοι για να βγάζουν κάποιοι δισεκατομμύρια;

Θα αναρωτηθεί κανείς; Οι εργαζόμενοι δε θα αντιδράσουν, δε θέλουν μια ανθρώπινη ζωή;

Μα για αυτό έχουν πάρει τα μέτρα τους όλες οι κυβερνήσεις. Τα δικαστήρια τους βγάζουν εννιά στις δέκα απεργίες παράνομες, κυνηγάνε και απολύουν τους εργαζόμενους που επιδιώκουν να ενωθούν οι εργαζόμενοι στα σωματεία τους και να παλέψουν για ανθρώπινη ζωή.

Τους φοβίζει η απεργία

γιατί φανερώνει πως, αν οι εργαζόμενοι για μια μέρα δε σηκωθούν από το κρεβάτι τους για να δουλέψουν, τίποτα δεν κινείται...

Ενώ οι βιομήχανοι μπορούν να σηκωθούν όποτε θέλουν, άλλοι δουλεύουν για αυτούς...

Τους φοβίζει το σωματείο

γιατί ένας εργάτης μόνος του δεν μπορεί να αντιδράσει στο αφεντικό που μπορεί να τον απολύσει, ενώ, αν είναι δέκα ή εκατό ή χίλιοι, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Για αυτό και η καλή μας εργοδοτική κυβέρνηση (αλλά και οι προηγούμενες κυβερνήσεις για να μην είμαστε άδικοι) θέλει να φέρει νέους νόμους όχι μόνο για να απολύονται οι συνδικαλιστές, αλλά και να πληρώνουν πρόστιμα όταν αγωνίζονται, να καταργηθούν οι επιτροπές (επιθεωρήσεις εργασίας) που ελέγχουν έστω και τυπικά αν τηρούνται κάποια δικαιώματα των εργαζομένων.

μαζί με χιλιάδες εργαζόμενους, μπορεί και τους γονιούς σου, για να μην περάσει αυτός ο βάρβαρος νόμος, για να ανοίξει ο δρόμος για ανθρώπινα ωράρια και μισθούς, για να μην παίρνουμε σύνταξη στα 70.

Αυτός ο αγώνας είναι και δικός σου, γίνεται γιατί δεν μπορούμε εμείς σαν μεγάλοι να σφυράμε αδιάφορα, όταν έρχεται για τη νέα γενιά μια ζωή με φτώχεια, χωρίς ελεύθερο χρόνο, ξεκούραση και ψυχαγωγία.

Το μέλλον μας μπορούμε να το αλλάξουμε, να το φτιάξουμε όλοι μαζί, όχι ο καθένας για την πάρτη του, **άλλα όλοι μαζί ενωμένοι, εκατομμύρια εργαζόμενοι, έχουμε τη δύναμη** και θα λέγαμε ότι είναι άδικο, οι πολλοί να μοχθούν και οι λίγοι να γλεντούν....